

Μίκης Θεοδωράκης Στέλιος Καζαντζίδης

ΕΤΗΝ Άνατολή

κι άλλοι θανάτη Διακό
των είκοσι και κάτω

Ελισάβετ

Μ. Θεοδωράκης
Σ. Καζαντζίδης
στην Άνατολή

Μίκης Θεοδωράκης Στέλιος Καζαντζίδης

στην Άνατολή

Δύοι άριστοι
Μίκης Θεοδωράκης

Μουσική επιμέλεια Γ. Ανθίου
Μουσικοί: Α. Κορεζής

ΠΡΩΤΗ ΟΜΗ

Το Πατριονόμοτο (α.)

Πάσις: Μ. Θεοδωράκης
Μ. Θεοδωράκης
Σ. Καζαντζίδης

Το Πατριονόμοτο (β)

Σ. Καζαντζίδης
Στην Άνατολή

Πάσις: Μ. Θεοδωράκης
Σ. Καζαντζίδης

Με τόν ταβέρνο

Πάσις: Μ. Θεοδωράκης
Σ. Καζαντζίδης

Άσπυρο Πλάσι

Πάσις: Μ. Θεοδωράκης
Σ. Καζαντζίδης
Χ. Αλάιου

Και δὲν μέλλοι κανέτις

Πάσις: Γ. Κορεζής
Σ. Καζαντζίδης
Χ. Αλάιου

ΔΕΥΤΕΡΗ ΟΜΗ

Το Πατριονόμοτο (β.)

Πάσις: Μ. Θεοδωράκης
Μ. Θεοδωράκης

Άνοιξις Ξουσιτις

Πάσις: Μ. Θεοδωράκης
Σ. Καζαντζίδης

Μ' ένα κορόφι σπυρο

Πάσις: Γ. Κορεζής
Φιλιππίς Φιλιππίς

Πάσις: Μ. Θεοδωράκης
Σ. Καζαντζίδης
Χ. Αλάιου

Άδειο Πυλινάριο

Πάσις: Μ. Θεοδωράκης
Σ. Καζαντζίδης
Χ. Αλάιου

Βουγιόσος κορετις

Πάσις: Μ. Θεοδωράκης
Σ. Καζαντζίδης
Χ. Αλάιου

Άη Γιώργη αχ οι τόν είπανε
με αχ οι παιδιό πώς ήτανε

STEREO MCM 218

Μίνως Μουσική & Υπό α.ε.

6ΤΗΝ Άνατολή

τραγούδια γραμμένα για τους φοιτητές

Ποίηση: Μ. Κακογιάννη

Τά Πατροπαράδοτα

Βάρα πενιά νά τιναχτούν
τά λόγια από τά στήθια
νά γίνουν τά σημερινά τραγούδια
τά λόγια παραμύθια

Και τά πατροπαράδοτα
νά γίνουν παραμύθια
και τά πατροπαράδοτα
νά γίνουν πάλι αλήθεια

Άπονες Έξουσίες

Μιά νύχτα πού βουλιάζανε
τά σπίατα μέσ στό χιόνι, καρδούλα μου
στόν κάτω δρόμο τοῦ χωριού, καρδούλα μου
σκότωσαν τόν Άντώνη, Άντώνη μου

Μάνα σέ ξεκλήρισανε
άπονες έξουσίες
ψυχή δέν σοῦ άφήσανε
μόνο φωτογραφίες

Ό Ένας γιός της μάρκαρε
κρυφά από τή Μεθώνη, καρδούλα μου
τόν άλλον τόν συλλάβανε, καρδούλα μου
γιατί ήταν γιός τ' Άντώνη, Άντώνη μου

Ποίηση: Μ. Θεοδωράκη

Τά Παραθύρια Όρθάνοιχτα

Ποιός είν' αυτός πού τριγυρνά
τή νύχτα στά στενά
καί πού στό χέρι του κρατεί
Βαγγέλιο καί σπαθί

Τά παραθύρια όρθάνοιχτα
προσμένουν τά μεσάνυχτα
τό παλληκάρι νά φανή
νά μάθουν τ' όνομά του

Άη-Γιόργη άλλοι τόν είπαν
κι' άλλοι Θανάση Διάκο
κι' άλλοι παιδί πώς ήτανε
των είκοσι καί κάτω

Στήν Άνατολή

Στήν Άνατολή, στήν Άνατολή
στήν Άνατολή γλυκοκελαίθει
άχ τό άηδονάκι, γλυκοκελαίθει
καί μοῦ λέει καί μοῦ λέει
μέ πικρό καθμό
καί μοῦ λέει καί μοῦ λέει
κάποιο μυστικό

Στήν Άνατολή, στήν Άνατολή
στήν Άνατολή, μελαχροινό παιδί
δέν μπορεί νά κλάψη κι' όλο τραγουδεί

Στήν Άνατολή, στήν άνατολή
στήν Άνατολή, ό γιός τοῦ Θεοδώρη
τήν πόρτα μου άνοίγει κι' είναι Κυριακή

Στήν Άνατολή, στήν Άνατολή
στήν Άνατολή, κάμε μιά τύχη
τό χελιδονάκι ήρθε στήν αὐλή

Βουνά σās χαιρετώ

Γιά τά παιδιά πού σκοτώθηκαν
μέ τό κεφάλι ψηλά.

Βουνά, βουνά σās χαιρετώ
φεύγω γιά μακριά
για ταξίδι, μεγάλο δίχως πηγαϊμό
δίχως γυρισμό

Βουνά, βουνά σās χαιρετώ
φεύγω γιά μακριά
δέν κίότρω, δέν λόγισα
καί τήν ζωή άφήμισα

Μονάχα μιά καρδιά πονά
μόνο μιά καρδιά
απτή μόνο θά νοιώσει

τό σκληρό καθμό άπ' τό χωρισμό
μόνοχα μιά καρδιά πονά
μόνο μιά καρδιά

Δέκα Παλληκάρια

Δέκα παλληκάρια από τήν Άθήνα
πήνε, βάρκα ε γυαλό
Πήνε γιά τοῦ ήλιου τά μέρη
βάρκα ε γυαλό

Σκινήσανε μέ τήν αβγούλα
βάρκα, ε γυαλό
άμνίσσανε στό γαλανό νερό

Μαύρα μάτια, μαύρα φρόδια
καί στά χείλια βάρκα ε γυαλό
καί στά χείλια τους λουλούδια
βάρκα ε γυαλό

Κεραυνοί τώρα τους ζώνουν
καί μιά σάβα, βάρκα ε γυαλό
καί μιά σάβα τους θερίζει
βάρκα ε γυαλό

Τραγουδοῦσαν καί γελοῦσαν
δέκα ήταν, βάρκα ε γυαλό
δέκα ήταν οί λεβέντες
βάρκα ε γυαλό

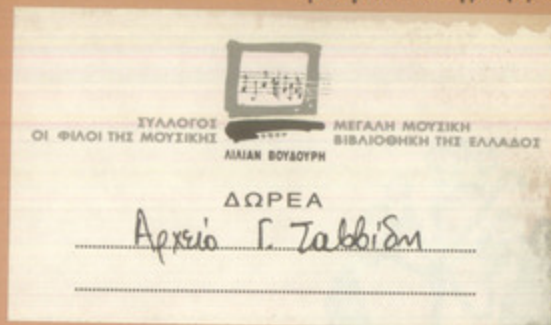
Άστατο Πουλί

Ήρθε σ' όνειρό μου, άστατο πουλί
μέσα στό σκοτάδι ή άνατολή

Σ' άπλωσα τό χέρι, μούρες δέν μπορώ
θέλω νά πετάξω σ' άλλον οδρανό
Έφυγαν τά χρόνια, έφυγες κι' έσύ
γύρω μου σκοτάδι καί ψιλή βροχή

Τή δικιά μου άγάπη δέν τήν έκτιμάς
στά ψηλά μπαλκόνια πρόθυμα πετάς
Μοῦβαλες μαχαίρι μέσα στήν καρδιά
μά ή δικιά μου άγάπη πάντα έσέ ζητά

Κόττα με στά μάτια, φίλα με γλυκά
κι' άσε τήν καρδιά σου νά μοῦ τραγουδέ

6ΤΗΝ Άνατολή, 6ΤΗΝ Άνατολή, μελα
δεν μπορεί να κλάψει κι' οτ

Φωτογραφία: Περιοδικό "Τετράδιο"

Μυστικό μήνυμα στους φοιτητές

Γειτονιές καί ειδικότερα γειτονιές τής Άθήνας, έννοημε τό Λαός πού λέει κι' ό Βάρναλης. Τους εγγάτες, όλους τους εργαζομένους. Κι' έτσι εγραφέα τό τραγούδι "τήν Άνατολή" έμπνευσμένος από τής γειτονιές καί άνηκα καί γώ.

Τίς λέγαμε τότε, τόν καιρό τής κατοχής, Άνατολικές Συνοικίες καί γώ καί έκεί δώσαμε τίς πρώτες καί τελευταίες μάχες ένάντια στό δώσαμε τίς μάχες ένάντια στόν καινούργιο κατακτητή, τους Άγγλους δεκεμβριανά καί έκεί πάλι θά αρχίσουμε σιγά-σιγά τήν όργάνωση τοῦ βαιος κός τίποτε δέν πήγε χαμένο. Είχαμε μόνο άρισμένες τακτικές ή λεμο τελικά θά τόν κερδίσουμε έρεϊς, φάνηκε καθαρά αυτό.

Ή Δικτατορία δέν μπόρεσε τελικά νά δαρπάσει τό Λαό, νά τόν λυ έπιρρεάσει τό Λαό άκόμα.

Ό Λαός έμεινε άκέραιος όσοιμενος στό όραμα πού τοῦ έδωσε ή δ ή γενιά τής Άντίστασης καί τό όραμα αυτό είναι ή λαϊκή Έξουσία, ναι ή Έθνική Άνεξαρτησία, τό όραμα αυτό είναι ή Έθνική Άναγέννηση.

Ένας κυρίαρχος Λαός, άδέσμευτος, πραγματικά άφέντης στόν τό αυτός θέλει τή ζωή του.

Ίσως λοιπόν τό μυστικό πού ερχεται από τήν Άνατολή από τής Συνοικίες, πού ερχεται από τόν Ήλιο, πού ερχεται από τή Ζωή ναι καί

Γειά χαρά καί καλή άντάμωση στους δρόμους καί τίς συνοικίες
Μίχης Θεοδωράκης
Παρίσι, Γεν

Πατρινό Παιδί
το τραγουδεί

Μές τήν Ταβέρνα

Από τό τραγοῦδι έγινε σέ ἀνάμνηση ἐκείνων τῶν καιρῶν πού γυρνάγαμε στίς γειτονιές μ' ἕνα γαρόφαλο κόκκινο σ' εἶπε καί μέ ἕνα κάτι ἄλλο στήν κολύτση. Οἱ γειτονιές ἦσαν πάντα τό φρούριο τοῦ λαοῦ, τό φρούριο τῆς Ἐλευθέρης Ἀθήνας. Καί εἶμαι βέβαιος ὅτι τό τέλος τῶν τυραννῶν θά ἔρθει διαν ἐνωθεῖ ἡ φοιτητική πρωτοπορία μαζί μέ τίς ἀδούλωτες γειτονιές τῆς Ἀθήνας.

Μές τήν ταβέρνα
τώρα κάθεται καί δέν μιλάς
μέσ στήν καρδιά σου
στάλες - στάλες πῶφτει ὁ σερβιτάς
θυμᾶσαι τότε
πού πετούσες μέ πλατειά φτερά
τώρα ὁ καθένας
τήν καρδιά σου τήν κλωτσοβολᾷ
βγάλε κάλι τήν ψυχή σου
στό σεργιάνι μέσ στίς γειτονιές
νά γιομίση ἡ ζωή σου
γλυκές φωνές καί μέ πασχαλιές
Ἦσουν ὄρατος
σάν περνοῦσες μέσ στίς γειτονιές
στά παραθύρια
σιγολιάναν χίλιες δυό καρδιές
μέσ στήν καρδιά σου
κουβαλοῦσες ὅλες τίς καρδιές
στά δνειρά σου
τ' ἀηδονάκια χιτίζανε φωνές

Φωτιές Φωτιές

Ἔνα τραγοῦδι σ' αὐτό τό, ἄς τό ποῦμε,
Μικρασιάτικο ἴδιωμα

Φωτιές φωτιές μέσ στά φύλλα τῆς καρδιάς
πονᾶς πονᾶς κανακάρη μου
Φωτιές φωτιές γιατί ζέρεις νά μιλάς
πονᾶς πονᾶς παλληκάρι μου
Σέ πηγαίνουν γιά ταξίδι
τό καράβι βοόλιαζε
σέ πηγαίνουν στά πελάγη
κι ἡ θάλασσα μαράθηκε
Ἦσουν ἥλιος ἦσουν μέρα

ἦσουν γλυκοζάραμα
τώρα τίσκισα ἡ φοβέρα
καί τ' ἄσπρο μαυρο γίνηκε

Τά πουλάκια μέ ρωτοῦνε
τί νά δῶ καί τί νά πῶ
μόνο σὺ παιδί μου ξέρεις
τῆς καρδιάς μου τόν καυμό

Ποίηση: Γ. Καλαμίτση

Καί δέν μίλησε κανεῖς

Εἶχαμε ἀνομένα φῶτα καί γλεντούσαμε
εἶχαμε ἀνοιχτή τήν πόρτα καί γελοῦσαμε
τό τραπέζι ἦταν στρωμένο μέ τό πιάτο σου
ὅταν ἤρθε τό σταλμένο τό μαντάτο σου

Καί δέν μίλησε κανεῖς
τέτοιες ὄρες τί νά πῆς

Κάποιοι τρέζανε στήν πόρτα καί τήν κλείσανε
κι ἄλλοι σβόσανε τά φῶτα καί δακρῶσανε
Ἔνας πῶς θά πῆ νά μάθη μᾶς ψιθόρισε
κι ἔφυγε γιά νά ξανάρθῃ μᾶ δέ γύρισε

Καί δέν μίλησε κανεῖς
τέτοιες ὄρες τί νά πῆς

Ποίηση: Κ. Στυλιάτη

Μ' ἕνα καράβι δνειρα

Μ' ἕνα καράβι δνειρα
κι ἕνα παλῆ σακάκι
μέ τούς καυμούς μου συντροφιᾷ
ξεκίνησα βραδάκι
Μ' ἕνα καράβι δνειρα
κι ἕνα παλῆ σακάκι

Κόσμε κι ἄν δέν μᾶς χάρτισες
γι' ἄλλον θά πάω νά ψάξω
κι ἄν δέν τόν βρῶ δέν νοιάζομαι
καινούργιο ἐγώ θά φτιάξω

Στ' ἀμπάρι κρύβω τ' ὄνειρο
σημαία τό σακάκι
πιᾶστε παιδιά τό πόστο σας
σηκάνει βοριαδάκι

τητές

τό λαό, "τό χοντρό
νοῦς, τά μράτσα.
γειτονιές ὅπου ἐξη-

κίεις. Ἐκεῖ ἀνήκα
στόν καταχτητή, ἐκεῖ
οὐς ἱμπεριαλιστές στά
τοῦ λαοῦ καί εἶμαι βέ-
ές ἤττες, ἀλλά τόν κό-

ν λογιέται τό λαό, νά
ἡ δικιά μας ἡ γενιά,
α, τό δράμα αὐτό εἰ-
έννηση.

τόπο του χιτίζει ὅπως
.....
τίς Ἀνατολικές
ναί αὐτό.
ες τῆς Ἀθήνας.
λεκέμβρης τοῦ 73

Φωτογραφία: Ν. Μπ.

Τό Σκοπευτήριο
τῆς Κιαισαριανῆς

